

En venskabs gave

Lucy Stevenson

Kirkens Tidsskrifter
(Baseret på en virkelig hændelse)

Denne historie fandt sted i England kort tid efter Anden Verdenskrig.

Hermann Mössner var nervøs, da han gik ind i kirken. Han og hans venner fra lejren, var stadig i deres uniformer, med bogstaverne »P.O.W.« Enhver vidste, at det stod for krigsfanger. Hvad ville medlemmerne af grenen tænke? Ville de se ham som deres fjende.

Kirkebygningen lå nær Leeds i England. Men Hermann var ikke fra England. Han var fra Tyskland. Efter han havde kæmpet i Anden Verdenskrig, var Hermann blevet taget til fange af britiske soldater og sendt i en

engelsk fangelejr. Det var første gang i lang tid, at han var i kirke.

Hermann tog en dyb indånding og satte sig ned på en af bænke. Han kunne se grenspræsidenten, George Camm, sidde oppe foran. Præsident Camm var Hermanns ven. Da Hermann så ham smile, fik han det bedre.

For flere måneder siden var præsident Camm kommet til lejren for at besøge Hermann, efter han havde hørt, at han var det eneste medlem af Kirken der. Først var Hermann lidt bange. Ville præsident Camm hade ham? Deres lande havde jo trods alt ligget i krig med hinanden.

Men da Hermann og præsident Camm mødtes, smilede de til hinanden og gav hånd. Så bad de sammen. De sang sange og talte om evangeliet. De tog endda nadveren sammen.

»Jeg elsker dig, min bror,« sagde Hermann, da præsident Camm skulle gå. Han så tårer i præsident Camms øjne, da han vinkede farvel.

Derefter kom præsident Camm og besøgte Hermann hver lørdag. I løbet af resten af ugen gjorde Hermann sit bedste for at efterleve evangeliet. Han bar sit vidnesbyrd for de andre fanger, når de arbejdede i markerne. Han besvarede deres spørgsmål, mens de snittede i træ efter en lang arbejdsdag. Sommetider bad han sammen med dem.

»Hej, Hermann,« sagde en af fangerne en aften. »Må jeg slutte mig til dig og mr. Camm på lørdag?«

Hermann så op fra den træblok, han skar i. Han smilede. »Selvfølgelig!«

»Må jeg også?« var der en anden fange, der spurgte.

Hermann og præsident Camm blev meget glade for at kunne undervise flere af fangerne. Snart ville nogle af dem døbes!

Og nu, hvor Hermann så sig om i kirkesalen på de familier, der ventede på, at mødet gik i gang, følte han fred. Til at begynde med var nogle medlemmer lidt usikre omkring Hermann. Men snart begyndte alle at stole på ham. De andre fanger, der ønskede at lære om evangeliet fik tilladelse til at forlade lejren og gå i kirke med Hermann om søndagen. Senere blev Hermann endda kaldet til at være grenens søndagsskolepræsident.

Tiden gik, og julen nærmede sig. Hermann ville gerne gøre noget for at takke medlemmerne for at være så venlige imod ham. Så fik han en idé. Det var

snart tid til grenens julefest. Hermann samlede nogle træstykker og begyndte at udskære. En for en forvandlede han træstykkerne til små biler, elefanter, flyvemaskiner, tog og heste.

Endelig oprandt dagen for julefesten. Alle spiste mad og sang julesange sammen. Hermann og hans venner fra lejren sang tyske julesange.

Så hev Hermann en stor sæk frem. Der var 40 stykker trælegetøj. Hermann gav et til hver af primarybørnene. Det blev en jul, de aldrig skulle glemme. ●

Efter tre år i fangelejren vendte Hermann hjem til sin familie i Tyskland. Mange år senere besøgte Hermann den samme kirkebygning, som han var kommet i som krigsfange. Nogle af de voksne der fortalte ham, at de stadig havde det legetøj, han havde lavet til dem, da de var børn!

